

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Čisté Hranice, z.s.**, IČO: 05204453
sídlem Radniční 436, 753 01 Hranice
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

za účasti: **CPT Divišov I, spol. s.r.o.**, IČO: 26189542
sídlem Central Trade Park D1 1571, 396 01 Humpolec

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 16.12.2016, č. j. 3353/M/16,
82750/ENV/16

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ministra životního prostředí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl pro opožděnost zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 1.6.2016, č.j. 37331/ENV/16, jímž bylo rozhodnuto, že záměr „CTPark Hranice – ANTAKA (Výroba regranulátu a WPC profilů – mycí a recyklační linka na zpracování PVC, PP, PE a HDPE odpadů)“ nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon EIA“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se nejprve vyjádřil ke své aktivní legitimaci a poté přestřel žalobní důvody.
3. V prvním žalobním bodě tvrdil, že žalovaný lhůtu pro podání rozkladu vypočítal nesprávně, pokud pro postup týkající se doručování veřejnou vyhláškou použil § 25 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“ či „s.ř.“) a nikoliv § 16 zákona EIA. Podle žalovaného je tak třeba počítat lhůtu pro podání rozkladu ode dne vyvěšení na úřední desce ministerstva, což bylo dne 1. 6. 2016, tudíž poslední den lhůty pro podání rozkladu připadl na 1. 7. 2016.
4. Žalobce je přesvědčen, že zákonná lhůta k podání rozkladu byla nepochybně zachována, což odůvodňuje následovně. Příslušným úřadem pro řízení podle zákona EIA bylo Ministerstvo životního prostředí (dále též jen „MŽP“). Závěr zjišťovacího řízení, proti kterému žalobce podal rozklad, však byl zveřejněn na úřední desce dotčeného Olomouckého kraje dne 8. 6. 2016 (viz webové stránky Informačního systému EIA http://portal.cenia.cz/eiasea/detail/EIA_OV8190). Žalobce tedy vycházel z uvedeného data, a to s ohledem na to, že podle § 16 odst. 4 zákona EIA platí, že *„za den zveřejnění se považuje den, kdy došlo k vyvěšení informace a stanoviska podle odstavců 1 a 2 na úřední desce dotčeného kraje. Dotčené územní samosprávné celky jsou povinny informace a stanoviska podle odstavců 1 a 2 neprodleně vyvěsit na své úřední desce po dobu nejméně 15 dnů a vyrozumět o tom příslušný úřad.“* Uvedené se vztahuje nejen na stanovisko, ale i další informace z procesu EIA, včetně závěru zjišťovacího řízení, a to podle § 16 odst. 2 zákona EIA, podle něhož *„příslušný úřad dále zajistí zveřejnění závěru zjišťovacího řízení, stanoviska a stanoviska ke koncepci.“* Podle § 25 odst. 2 správního řádu se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost *„vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje.“*
5. Žalobce dále poukázal na to, že proces EIA před novelizací účinnou od 1. 4. 2015 byl původně konstruován jako proces, v němž se nevydávala žádná rozhodnutí, a tedy se ani „klasicky“ nedoručovalo. Dotčená veřejnost si za dlouhá léta navykla sledovat Informační systém EIA a čerpat z něj relevantní informace k jednotlivým záměrům, zejména z hlediska počítání lhůt pro vyjádření k oznámení, k dokumentaci či k posudku. Novelizovaná právní úprava procesu EIA nově přinesla i doručování rozhodnutí, které lze právně napadnout. Právní úprava obsažená v § 16 odst. 4 zákona EIA týkající se rozhodného dne zveřejnění informací se však novelizací nezměnila a zůstala v principu nedotčena již od účinnosti zákona EIA od 1. 1. 2002. Doručování všech písemností v procesu EIA se i po novelizaci řídí stejným principem. MŽP svůj postup staví naopak na tom, že jakmile jde o

rozhodnutí, tak se doručování bez dalšího řídí pouze správním řádem a v daném případě je MŽP orgánem, který rozhodnutí doručuje ve smyslu § 19 odst. 1 první věta správního řádu. Žalobce však na základě systematického a teleologického výkladu zastává názor, že ust. § 16 odst. 4 zákona EIA je speciální ustanovení i v tomto smyslu a krajský úřad je vždy v procesu EIA ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu tím orgánem, který písemnost doručuje.

6. S ohledem na specialitu § 16 odst. 4 zákona EIA vůči § 25 odst. 2 správního řádu tedy bylo podle žalobce rozhodné pro počítání lhůt k podání opravného prostředku datum zveřejnění na úřední desce Olomouckého kraje. Na úřední desce Olomouckého kraje byl závěr zjišťovacího řízení vyvěšen ode dne 8. 6. 2016 do dne 23. 6. 2016 (viz úřední deska Olomouckého kraje <http://udeska.krolomoucky.cz/dokument?ude?KUOL0B1JG6K8-0>). Až ode dne 23. 6. 2016 tedy počala běžet 15denní lhůta pro podání rozkladu, která skončila 8. 7. 2016. Tato lhůta podle žalobce nejenže vyplývá přímo ze zákona, ale také z poučení napadeného závěru zjišťovacího řízení ze dne 1. 6. 2016.
7. Žalobce shrnul, že akceptace výše uvedeného způsobu počítání času uplatněná žalovaným by nepochybně znamenala porušení právní jistoty, v důsledku čehož by bylo žalobci odepráno právo na spravedlivý proces. Žalobce zde s odkazem na ustálenou judikaturu poukazuje na nutnost vykládat předpisy v souladu s jejich účelem a zdravým rozumem, in dubio pro libertate a ve prospěch přezkumu s tím, že je třeba chránit právo účastníka na soudní přezkum rozhodnutí i pokud jde o zachování lhůt k podání správní žaloby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016, č. j. 4 As 284/2015 – 105 týkající se zákona o urychlení výstavby dopravní infrastruktury a výkladu lhůty k podání správní žaloby).
8. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Pro údajnou opožděnost podaného rozkladu se totiž žalovaný nezabýval žádnými z věcných námitek (ostatně ani procesní námitkou speciality zákona EIA vůči správnímu řádu), pro které požadoval žalobce závěr zjišťovacího řízení zrušit. K tomu žalobce odkázal na konstantní judikaturu k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů a konstatoval, že tato skutečnost představuje důvod, pro který musí být rozhodnutí o rozkladu soudem zrušeno pro vady řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě s odkazem na § 7 odst. 6 zákona EIA ve spojení s § 25 správního řádu uvedl, že právně relevantní skutečností pro doručení předmětného rozhodnutí žalobci veřejnou vyhláškou je den, kdy bylo předmětné rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce žalovaného, a nikoliv den, kdy bylo zveřejněno postupem podle § 16 zákona EIA, jak se žalobce nesprávně domnívá. Zveřejnění předmětného rozhodnutí podle § 16 zákona EIA není z hlediska jeho doručení veřejnou vyhláškou nijak relevantní.
10. Ze spisového materiálu vyplývá, že předmětné rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce ministerstva dne 1.6.2016 (včetně zpřístupnění na webu ministerstva) a sejmuto z úřední desky dne 17.6.2016. Žalobci tak bylo doručeno předmětné rozhodnutí dne 16.6.2016 (tj.

patnáctým dnem po vyvěšení). Lhůta pro podání rozkladu tak byla do 1.7.2016 (§ 40 správního řádu). Jelikož žalobce rozklad podal až dne 7.7.2016, podal jej opožděně.

11. K prvnímu bodu žaloby se žalovaný následně vyjádřil tak, že žalobce účelově zaměňuje zveřejňování záměru podle zákona EIA a doručování rozhodnutí podle správního řádu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na dikci § 7 odst. 6 zákona EIA, z něhož lze dovodit, že zákonodárce přesně rozlišil „zveřejňování“ a „doručování“ rozhodnutí („*Rozhodnutí se zveřejňuje způsobem podle § 16 a doručuje veřejnou vyhláškou*“).
12. Námitky žalobce, že byl podle předchozí úpravy zvyklý považovat za relevantní zveřejňování záměru na úřední desce dotčeného kraje, nepovažuje žalovaný za důvodné. Žalobce si měl být jako dotčená veřejnost specializující se na aplikaci zákona EIA vědom příslušné právní úpravy a měl sledovat úřední desku žalovaného (přístupnou přes internet). Nelze přijmout ani argumentaci žalobce, že zveřejňování záměru podle § 16 odst. 4 zákona EIA je speciální ve vztahu k doručování napadeného rozhodnutí veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí měl žalovaný povinnost doručovat ve vztahu k dotčené veřejnosti ve smyslu § 3 písm. i) bod 2 zákona EIA postupem podle ust. § 25 správního řádu. Úřední deska dotčeného kraje ve smyslu § 16 odst. 4 zákona EIA nenahrazuje a nemá přednost před doručováním napadeného rozhodnutí podle § 25 odst. 2 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí vydává žalovaný, a proto se toto rozhodnutí doručuje veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desce žalovaného, nikoli dotčeného kraje.
13. Podle žalovaného z ust. § 16 odst. 2 vyplývá další způsob, jak má být veřejnost informována o záměrech podle zákona EIA. Doručování rozhodnutí veřejnou vyhláškou však jím nahrazeno není. Tento názor lze podpořit též odkazem na název § 16 zákona „Zveřejnění informací o dokumentech pořízených v průběhu posuzování a o veřejných projednáních“; jedná se tak o zveřejňování informací o dokumentech, nikoliv o doručování těchto informací (mj. o předmětném rozhodnutí) žalobci jako dotčené veřejnosti.
14. Žalovaný považuje právní úpravu za jednoznačnou, vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení právní jistoty žalobce. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS č.j. 4 As 284/2015-105 se přitom výkladem citovaných ustanovení zákona EIA vůbec nezabývá.
15. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvedl, že námitkami žalobce uplatněnými v rozkladu se nezabýval, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno podle § 92 odst. 1 správního řádu. Žalovaný se zabýval tím, proč přísluší považovat rozklad jako opožděný. Tento opožděný rozklad pak žalovaný kvalifikoval jako podnět k přezkumu pravomocného rozhodnutí ze dne 1.6.2016. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s požadavky ust. § 92 odst. 1 správního řádu.
16. Žalobce k vyjádření žalovaného soudu zaslal repliku, v níž nad rámec již uvedeného poukázal na odbornou literaturu (Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V. *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář*. Praha: C.H.Beck, 2015), z níž podle jeho názoru nevyplývá, že by se pro § 7 odst. 6 zákona EIA měl použít výhradně správní řád a zveřejnění na úřední desce dotčeného kraje podle § 16 odst. 4 zákona EIA by nebylo rozhodné z hlediska data doručení rozhodnutí. Takový postup by podle žalobce odporoval

i zásadě, že obecný předpis se použije v případě, pokud na něj speciální právní předpis výslovně odkazuje anebo danou problematiku sám neupravuje. Žalobce odmítl závěr žalovaného o irelevanci zveřejnění předmětného rozhodnutí podle § 16 zákona EIA a z odkazovaného komentáře citoval, že „účelem zveřejňování informací je umožnit veřejnosti, aby se mohla zúčastnit procesu EIA“. Podání opravného prostředku (tj. rozkladu proti závěru zjišťovacího řízení) přitom je nepochybně otázkou účasti veřejnosti v procesu EIA, resp. v jeho pokračování. Žalobce má za to, že systematický i teleologický výklad vede k závěru, že § 16 odst. 4 zákona EIA je speciálním ustanovením, a že krajský úřad je vždy v procesu EIA ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu tím orgánem, který písemnost doručuje.

V. Posouzení věci soudem

17. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o právech žalobce, pokud tedy žalobce tvrdí, že tímto rozhodnutím byl na svých právech (účastníka v řízení o odvolání proti rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení) zkrácen, je dána jeho aktivní legitimace k podání žaloby ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Při splnění i dalších podmínek řízení přistoupil Městský soud v Praze k přezkumu napadeného rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.].
18. Stěžejní právní otázkou v nastoleném sporu je způsob určení dne doručení rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení ve smyslu § 7 odst. 6 zákona EIA (tj. rozhodnutí o tom, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle zákona EIA). Zatímco žalobce je toho názoru, že tímto dnem je patnáctý den po zveřejnění rozhodnutí na úřední desce dotčeného kraje podle § 16 odst. 4 zákona EIA, žalovaný má za to, že tímto dnem je patnáctý den po zveřejnění rozhodnutí na úřední desce příslušného úřadu (tj. zde MŽP). Řešení této otázky, jemuž není věnována pozornost ani v důvodové zprávě k novele zákona EIA (č. 39/2015 Sb.), ani v odborné literatuře, je stěžejní pro posouzení, zda žalobce podal opravný prostředek (rozklad) proti rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení včas či nikoli.
19. Podle § 7 odst. 6 zákona EIA v relevantním znění dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. V rozhodnutí se uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení zásad uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Rozhodnutí se zveřejňuje způsobem podle § 16 a doručuje veřejnou vyhláškou. Právo podat odvolání proti rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2. Splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 doloží dotčená veřejnost v odvolání.
20. Ust. § 16 zákona EIA v relevantním znění zní:
„Zveřejnění informací o dokumentech pořizovaných v průběhu posuzování a o veřejných projednáních

(1) Příslušný úřad zajistí zveřejnění informace o

a) oznámení a o tom, kdy a kde je možno do něj nahlížet,

b) místě a času konání veřejného projednání podle tohoto zákona,

- c) vrácení dokumentace k přepracování nebo doplnění,
- d) dokumentaci a o tom, kdy a kde je možno do ní nahlížet,
- e) posudku a o tom, kdy a kde je možno do něj nahlížet,
- f) oznámení koncepce a o tom, kdy a kde je možno do něj nahlížet,
- g) návrhu koncepce a o tom, kdy a kde je možno do něj nahlížet,
- h) konzultaci při mezistátním posuzování.

(2) Příslušný úřad dále zajistí zveřejnění závěru zjišťovacího řízení, stanoviska a stanoviska ke koncepci.

(3) Příslušný úřad zajistí zveřejnění informací a stanovisek uvedených v odstavcích 1 a 2

- a) na úředních deskách dotčených územních samosprávných celků, a
- b) na internetu.

(4) Za den zveřejnění se považuje den, kdy došlo k vyvěšení informace a stanoviska podle odstavců 1 a 2 na úřední desce dotčeného kraje. Dotčené územní samosprávné celky jsou povinny informace a stanoviska podle odstavců 1 a 2 neprodleně vyvěsit na své úřední desce po dobu nejméně 15 dnů a vyrozumět o tom příslušný úřad.

(5) Z informací a stanovisek zveřejňovaných podle odstavců 1 a 2 se vypouštějí údaje, které nelze podle zvláštních právních předpisů zveřejňovat.

21. Podle § 25 odst. 1 správního řádu osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.
22. Podle § 25 odst. 2 správního řádu doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.
23. K věci je nutno předeslat, že do 31.3.2015 právní úprava neumožňovala podání opravného prostředku přímo proti závěru zjišťovacího řízení. Novelou zákona EIA č. 39/2015 Sb., došlo (v rámci nápravy transpozičního deficitu vůči směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí) k diferenciaci právní formy závěru zjišťovacího řízení v závislosti na tom, zda je ve zjišťovacím řízení konstatováno, že záměr podléhá procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí nebo nikoliv. Zatímco pozitivní závěr zjišťovacího řízení (tj. že záměr podléhá procesu EIA) se vydává ve formě usnesení, které se pouze poznamenává do spisu a odvolání proti němu není přípustné, negativní závěr zjišťovacího řízení se vydává ve formě správního rozhodnutí, které je prvním úkonem ve správním řízení. Právo podat řádný opravný prostředek proti rozhodnutí ve zjišťovacím řízení má pouze oznamovatel a při splnění podmínek uvedených v § 3 písm. i) bod 2 zákona EIA subjekty z řad dotčené veřejnosti.
24. S účinností od 1.4.2014 tedy zákonodárce zakotvil nejen povinnost zveřejnit závěr zjišťovacího řízení podle § 16 zákona EIA, jak tomu bylo před novelou zákona EIA č.

39/2015 Sb., ale též povinnost rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení doručit veřejnou vyhláškou. Lze tak mít za to, že tato povinnost, tedy způsob doručení rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení (vedle jeho zveřejnění podle § 16 zákona EIA) byla stanovena v návaznosti na koncepční změnu právní úpravy zakotvující možnost vybraných subjektů bránit se proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení ihned po jeho vydání. Jinými slovy, kdyby nebyla změněna forma závěru zjišťovacího řízení u jeho negativní varianty, nebylo by nutno řešit otázku doručování tohoto rozhodnutí, protože by postačoval dosavadní postup, tj. zveřejňování odůvodněného písemného závěru zjišťovacího řízení (viz § 7 odst. 3 zákona EIA ve znění účinném do 31.3.2014).

25. Jakkoli v ust. § 7 odst. 6 zákona EIA není při použité formulaci „*rozhodnutí se zveřejňuje způsobem podle § 16 a doručuje veřejnou vyhláškou*“ výslovně uvedeno, že rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení doručuje příslušný úřad, je nutno vyjít z obecného pravidla, že správní rozhodnutí doručuje (resp. jeho doručení zajišťuje) ten správní orgán, který jej vydal (viz § 19 odst. 1 správního řádu). Pokud v důsledku změny právní úpravy došlo k tomu, že je o (negativním) závěru zjišťovacího řízení vydáváno správní rozhodnutí, proti němuž mohou vymezené subjekty (oznamovatel a dotčená veřejnost) podat opravný prostředek, je nezbytné v souladu se zásadou právní jistoty stanovit zcela jednoznačně den, od něhož se odvíjí lhůta pro podání tohoto opravného prostředku. Je-li rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení vydáno příslušným úřadem a tento úřad jej zároveň doručuje stanoveným způsobem, tj. veřejnou vyhláškou ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu, patnáctým dnem po vyvěšení tohoto rozhodnutí na úřední desce příslušného úřadu (zde Ministerstva životního prostředí) bude rozhodnutí doručeno.
26. Pokud by soud přistoupil na výklad zastávaný žalobcem, tj. pokud by se měl běh patnáctidenní lhůty pro doručení rozhodnutí ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu odvíjet ode dne zveřejnění rozhodnutí na úřední desce kraje, mohlo by jednak dojít k prodlevám v tomto postupu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2012, č.j. 9 Ao 7/2011-489), a jednak za situace, kdy by bylo ve vztahu k posuzovanému záměru dotčeno více krajů a zveřejnění rozhodnutí by bylo na jejich úředních deskách realizováno v různých dnech, stalo by se určení této lhůty nejistým. Pro účely zákona EIA je totiž dotčeným územním samosprávným celkem *územní samosprávný celek, jehož správní obvod alespoň zčásti tvoří dotčené území* (§ 3 písm. d)], a dotčeným územím se rozumí *území, jehož životní prostředí a obyvatelstvo by mohlo být závažně ovlivněno provedením záměru nebo koncepce* (§ 3 písm. c)]. V případě záměrů s rozsáhlejšími dopady, resp. záměrů nacházejících se při hranicích dvou či více krajů, by se tak doručování rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení způsobem navrhovaným ze strany žalobce stalo značně nepředvídatelným. Vedle procesních práv dotčené veřejnosti, jež se cítí být rozhodnutím o závěru zjišťovacího řízení dotčena a jež má zájem na podání opravného prostředku, je totiž nutno brát v úvahu též požadavek na jednoznačné určení dne, kdy rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení nabývá právní moci, tedy dne, kdy má především oznamovatel záměru jistotu, že závěry zjišťovacího řízení nejsou zpochybňovány.
27. Soud se tedy z uvedených důvodů přiklonil k postupu, který zastává a který realizoval žalovaný. Skutečnost, že tímto způsobem jsou fakticky nastaveny dva způsoby oznamování rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení, tj. ze strany příslušného úřadu a prostřednictvím mechanismu nastaveného v § 16, odráží změnu právní úpravy, která z obecného způsobu zveřejňování informací týkajících se postupu podle zákona EIA

vyčlenila postup, jenž je určující pro linii rozhodování o závěru zjišťovacího řízení, tedy pro správní řízení, pro které je vydání tohoto rozhodnutí prvním úkonem. Tento postup nezkracuje právo dotčené veřejnosti na podání opravného prostředku proti rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení, ani na její přístup k soudnímu přezkumu, jak namítal žalobce.

28. Soud se tedy ztotožnil se závěrem žalovaného, že zveřejňování záměru podle § 16 odst. 4 zákona EIA nelze považovat za speciální ustanovení ve vztahu k doručování napadeného rozhodnutí veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 2 správního řádu. Prostřednictvím úřední desky dotčeného kraje se široká veřejnost dozvídá o existenci rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení, tento způsob oznámení (zveřejnění informací o dokumentech v postupu podle zákona EIA) však nenahrazuje ani neovlivňuje postup doručení rozhodnutí podle § 25 odst. 2 správního řádu příslušným úřadem, který je původcem tohoto rozhodnutí.
29. K argumentaci žalobce, že veřejnost je zvyklá na zavedený Informační systém EIA provozovaný na portálu CENIA, české informační agentury životního prostředí (https://portal.cenia.cz/eiasea/view/eia100_cr), z něhož lze čerpat údaje o zveřejnění jednotlivých dokumentů týkajících se procesu posouzení vlivů na životní prostředí u konkrétních záměrů podle § 16 zákona EIA, soud uvádí, že pro řešení sporné otázky se nejedná o podstatný argument. Je-li do tohoto systému zadáván pouze údaj o zveřejnění závěrů zjišťovacího řízení na úřední desce kraje, nikoli údaj o vyvěšení rozhodnutí na úřední desce příslušného úřadu, jedná se o otázku nastavení Informačního systému EIA, která je jednoduše řešitelná tím, že požadovaný údaj bude do tohoto systému vkládán. Jak bylo však vyloženo výše, pro běh lhůty k podání opravného prostředku proti závěru zjišťovacího řízení je relevantní pouze skutečnost, kdy rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení doručí postupem podle § 25 odst. 2 příslušný úřad. Informace o tom, který orgán je pro posouzení konkrétního záměru příslušný, je v Informačním systému EIA obsažena; je tak na dotčené veřejnosti, aby postup tohoto úřadu po podání oznámení ke konkrétnímu záměru sledovala.
30. Poukazoval-li žalobce na poučení uvedené v rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení, jeho obsah podle názoru soudu žalobce naopak směřoval spíše k výkladu, že doručení provádí příslušný úřad. Vedle informace o možnosti podání rozkladu k ministru životního prostředí se zde totiž zároveň odkazuje na povinnost dotčených územních samosprávných celků podle § 16 zákona EIA. Provedený výklad není v rozporu s účelem zákona ani se zdravým rozumem, jak tvrdil žalobce, soud jej naopak považuje za logický a oprávněně akcentující zásadu právní jistoty všech dotčených subjektů. Poukazoval-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2016, č. j. 4 As 284/2015 – 105, v něm byla řešena zcela jiná problematika (možnost zkrácení lhůty k podání opravného prostředku); v posuzované věci nebyla žalobci lhůta pro podání odvolání žádným způsobem krácena.
31. Soud tedy přisvědčil názoru žalovaného, že lhůta pro podání rozkladu proti rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení uplynula patnáctým dnem ode dne vyvěšení rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení na úřední desce příslušného úřadu, zde Ministerstva životního prostředí. Pokud tedy v posuzované věci bylo předmětné rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce ministerstva dne 1.6.2016 (včetně zpřístupnění na webu ministerstva), k jeho doručení

došlo dne 16.6.2016. Lhůta pro podání rozkladu tak skončila dnem 1.7.2016 (§ 40 správního řádu). Jelikož žalobce rozklad podal až dne 7.7.2016, podal jej opožděně.

32. Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. K tomu soud uvádí, že postup žalovaného není v rozporu s požadavky na obsah odůvodnění správních rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést „*důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se (...) řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se (...) vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“. Tyto požadavky se vztahují k rozhodovacím důvodům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8.2018, č. j. 1 As 313/2017-31), tj. zde k opožděnosti podání.
33. Zamítá-li tedy odvolací orgán podané odvolání jako opožděné, není povinen vypořádávat námitky, které s důvody zamítnutí nesouvisí, ale týkají se věci samé. Tyto námitky, resp. opožděné podání posoudí správní orgán ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí. Důvody tohoto posouzení však nejsou podstatnou součástí odůvodnění rozhodnutí, jímž se odvolání zamítá pro opožděnost, zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro přijetí tohoto rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 1.3.2013, č.j. 9 As 172/2012-32).

VI. Závěr a náklady řízení

34. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval zcela v souladu se zákonem. Jeho závěru, že žalobce podal opravný prostředek proti rozhodnutí o závěru zjišťovacího řízení opožděně, neboť jej nepodal do patnácti dnů ode dne jeho doručení příslušným úřadem, nelze ničeho vytknout a soud se s ním plně ztotožnil. Napadené rozhodnutí, které je svojí povahou rozhodnutím procesního charakteru, zároveň vyhovuje požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
35. Druhý výrok rozsudku o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu v řízení nevznikly.
36. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. září 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu